

[Hendriksen.]

til Aarhus med Adresse: „Jyllandsposten“s Redaktion, og anmode denne om at foretage Analysen af Indholdet. Det vil da vise sig, at Redaktionen har et ganske andet Syn paa Indholdet og en ganske anden Mening om dette end det ærede Medlem. Men det ærede Medlem Hr. Holstein har maaske glemt eller lægger ikke videre Vægt paa, hvad „Jyllandsposten“s Redaktion i saa Henseende mener. Jeg vil overfor det ærede Medlem pege paa, at jeg i denne Sag staar paa Linie med „Jyllandsposten“ og er en Modstander af de Synspunkter og Standpunkter, det ærede Medlem Hr. Holstein har gjort Gældende. Disse rammer i lige saa høj Grad „Jyllandsposten“ som det Flertal, der samler sig om dette Forslag.

Jeg vil henstille til det ærede Medlem, at han tager den nærliggende Opgave op at benytte sine agitatoriske Evner og sin Overtalelseskunst til at faa „Jyllandsposten“ til at gaa over til det ærede Medlems Standpunkt. Det forekommer mig, at det vilde være en mere nærliggende Opgave for det ærede Medlem end at give mit Parti saakaldte gode Raad. Men det ærede Medlem Hr. Holstein føler sig jo kaldet til i Tide og Utide, navnlig i Utide, at give det konservative Folkeparti Raad. Hvis det ærede Medlem ønsker, at vi skal følge disse Raad eller blot overveje dem, er det nødvendigt, at det ærede Medlem iklæder disse Raad en sømmelig Form.

P. Munch: Jeg tror, man maa have Lov til at sige om de Forhandlinger, der har været ført i Gaar og i Dag, at de i hvert Fald ikke har bidraget til at formindske den Uklarhed, der hersker med Hensyn til, hvad Meningen er med de forskellige Bestemmelser i dette Lovforslag. Langt snarere kan man sige, at de har kastet Lys over, i hvilken Grad de Forklaringer er forskellige, som fremsættes af forskellige Medlemmer, som til syvende og sidst tænker sig den Mulighed at stemme for Lovforslaget.

Den ærede Ordfører har nu i nogle Aar slidt hæderligt i at faa dette Lovforslag fremmet. Jeg har den Følelse overfor ham, at han er ved at blive lidt træt af det. Det forekommer mig, at hver Gang han kommer op paa Talerstolen og henvender sig til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, kommer der en mere og mere vemodig Klang, en Haabløshedens Vemodighed i den Tale, han fører overfor Tinget. Der falder da en lille Smule af til os andre ved samme Lejlighed, og dér maa jeg jo paaskønne den store Venlighed, hvormed

det ærede Medlem omtalte det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og mig.

Det ærede Medlem mente, at vi plejede baade at kunne forstaa, hvad andre sagde, og ogsaa at kunne blive forstaaet af andre. Naar det ikke synes i samme Grad efter den ærede Ordførers Fremstilling at være Tilfældet overfor dette Spørgsmaal, tror jeg, at det hænger sammen med, at den ærede Ordfører, som de andre, der tager til Orde for dette Lovforslag, virkelig er kommet ind i noget, som de ikke kan klare, hverken for sig selv eller for andre. Hele Lovforslaget er nu en Gang blevet en politisk agitatorisk Historie for dem, der for enhver Pris skal føre til et Resultat, til Trods for at det har vist sig gennem nogle Aars Forhandlinger her i Rigsdagen, at en videre Drøftelse af det paa den Maade, som den nu føres paa, ikke kan føre til et virkelig rimeligt Resultat.

Jeg siger ikke dette som nogen Kritik overfor de ærede Medlemmers Evner eller overfor de højtærede Ministre, som mer eller mindre energisk har bistaaet dem i dette Arbejde, for det er mit Indtryk, at det overhovedet ikke lader sig gøre at komme til et tilfredsstillende Resultat i denne Sag ved en politisk Forhandling, som ikke er forberedt gennem en Forhandling af den Karakter, som førtes i sin Tid, da man forberedte Forligslovgivningen og Voldgiftslovgivningen. Derfor tror jeg, at enten vil man blive ved med at stampe i det paa samme Maade, som man nu har gjort i nogle Aar, eller ogsaa vil man komme til at vedtage noget, som der i og for sig ingen Mening er i, og som ikke paa nogen Maade løser Spørgsmaalet, men kun bidrager til at forkludre det.

Den ærede Ordfører henviste mig til nogle Sætninger, som jeg ikke havde taget med i min Omtale af Betænkningen. Det var nogle almindelige Sætninger om, at man tilsigter at forhindre, at Folk monopoliserer Arbejdet paa en nærmere beskrevet Maade. Disse almindelige Principper, dette, at Folk ikke skal drage Omsorg for, at andres Adgang til Erhverv o. s. v. bliver indskrænket, er jo noget, vi i Virkeligheden er fuldkommen enige om alle sammen; men denne almindelige Forkyndelse af dette rent almene og fra alle Sider anerkendte Princip giver virkelig ikke nogen som helst Forklaring af, hvad man mener med de foreslaaede Bestemmelser og navnlig med Ordene „paa uberettiget Maade“.

Saaledes som Situationen er i Øjeblikket, savner jeg for min Del fra den ærede Ordførers og de højtærede Ministres Side, som har deltaget i denne Forhandling, ganske Svar paa det Spørgsmaal, om det virkelig er